

ПРИКАЗКА ЗА ЛЪВА И ЗАЕКА

ПРИКАЗКА НА СУАХИЛИ

Превод от руски: Атанас Далчев, 1979

chitanka.info

Някога, много отдавна живял един лъв. Тръгнал той веднъж из гората на лов, да си дири храна. Видял едно стадо биволи и си помислил: „Все търся храна, а тя е била пред мене“. Притаил се и, когато биволите приближили, хвърлил се върху един от тях. Завързала се борба. Най-сетне лъвът повалил бивола на земята, забил нокти във врата му и биволът умрял. Ала тази схватка не минала току-така и за лъва: лапата му била наранена. Затова пък той си намерил храна.

Лъвът домъкнал убития бивол под едно сенчесто дърво и седнал там, тежко запъхтян. В това време из гората се разхождал един заек. Щом видял лъва, досетил се, че той е голям господар. Приближил се и го поздравил:

— Добро утро, чичо!

Лъвът рекъл:

— Приближи се, сине мой, аз се поразболях.

Когато заекът се приближил, лъвът го попитал:

— Виждаш ли това мясо, заеко?

— Да, виждам го — отговорил заекът, — а ти какво искаш, господарю?

— Искам — рекъл лъвът — да одереш кожата, хубавичко да почистиши месото, да го измиеш, а после да ми донесеш сърцето, дроба и бъбреците, за да уталожа глада си! Не съм ял нищо от сутринта.

Заекът бързо направил всичко така, както му било казано, но сърцето, дроба и бъбреците изпекъл и изял сам. После взел парче тълсто мясо, изпекъл го и го занесъл на лъва. Лъвът погледнал и като видял, че не е онова, което искал, попитал:

— А къде са сърцето, дробът и бъбреците?

— Господарю мой — отговорил заекът, — те изгоряха.

Лъвът премълчал, тъй като го боляла лапата. Взел мясо, изял го, пийнал вода, поблагодарил на заека и му рекъл:

— Не ти позволявам да си идеш. Ти трябва да ми пригответяш гореща вода и храна, докато ми оздравее лапата.

— Добре, господарю мой — отговорил заекът, — аз съм твой слуга, мигар ще се осмеля да те оставя болен?

Минали много дни. И ето, че веднъж по тези места минала хиената. Тя се била заблудила. Видяла купчината кокали около жилището на лъва и слюнките ѝ потекли. Заекът видял хиената и я

попитал какво иска. Тя отговорила, че научила за болестта на лъва и дошла да го навести.

— Почакай малко — рекъл заекът, — ще, кажа това на лъва.

Отишъл той при лъва и му казал, че хиената дошла да го навести.

— Добре, ей сега ще дойда — рекъл лъвът. Той излязъл, поздравил се с хиената и седнали на земята. Лъвът заповядал на заека:

— Приготви угощение за гостенката.

Заекът отишъл, събрал за хиената всички кокали, но донесъл малко месо, тъй като знаел, че кокалите са най-хубавото ядене за хиената. Хиената яла, яла, докато се наситила. Дали й вода и тя се напила. После се сбогувала и рекла:

— Велики господарю, днес бързам за къщи, но скоро пак ще дойда да те навестя.

А в себе си помислила: „Виж как добре е съумял да се нареди този заек. Каква хитрост да измисля, та аз да живея тук и да ям тези кокали?“ С тези мисли си отишла в къщи.

След няколко дни хиената пак дошла.

— Мога ли да вляза? — попитала тя.

— Кой е? — обадил се заекът.

— Аз съм, хиената, дойдох да видя болния.

— Влез — отговорил заекът.

— Как ти е лапата? — попитала хиената лъва.

— По-добре — отговорил лъвът.

Те седнали, а заекът отишъл да приготви яденето. За всеки от тях той приготвил различна храна. На хиената отново донесъл много кокали и тя останала твърде доволна.

Когато се наяли, заекът взел стомната и отишъл за вода, а лъвът и хиената почнали да разговарят.

— Не познаваш ли някое добро лекарство за рани? — попитал лъвът хиената.

— А мигар заекът не ти е дал още лекарството? — попитала хиената.

— Не — отговорил лъвът, — дори не знаех, че умеел да лекува рани.

— Че как тъй — рекла хиената, — заекът е известен лекар и щом не ти е дал още лекарство, прави това не току-тъй.

Лъвът бил много обезпокоен.

— Заекът вече много дни живее тук — рекъл той, — но не ми е приготвил лекарство.

Върнал се заекът със стомната, прелял водата и отново отишъл на кладенеца. А през това време хиената и лъвът продължили своя разговор за него. И, когато заекът отново дошъл със стомната вода, лъвът не се сдържал и го повикал.

— На твои услуги съм, господарю — обадил се заекът.

— Знаеш ли лекарство за рани? — попитал го лъвът. — Хиената ми каза, че си знаел. А ти беше с мене през всичките тези дни и не приготви лекарство, за да ми оздравее лапата.

Заекът мълком размислял какво да му отговори. „Това са хитрости на хиената зарад ония кокали“ — досетил се той най-сетне.

— Защо мълчиш? — попитал лъвът.

— Мисля, господарю — отговорил заекът, — че това лекарство е мъчно да се приготви. Затова не ти казах за него по-рано.

— Кое му е трудното? — попитал лъвът. — Кажи, аз искам да оздравея.

И заекът отговорил:

— Господарю мой, помня как родителите ми казваха, че най-доброто лекарство за рани като твоята е кожата от гърба на хиената. Трябва да я вържеш на раната и тогава ще оздравееш.

Лъвът, щом чул думите на заека, без да каже нито дума, се хвърлил върху хиената и одрал цялата кожа от гърба ѝ. Заплакала хиената и избягала.

А лъвът дал на заека одраната кожа и рекъл:

— Лекувай ме!

Заекът изрязал равно кожата и яко завързал с нея раната. Подир няколко дни лъвът се почувствуval съвсем здрав. Тогава разбрал, че заекът наистина е лекар.

И заекът заслужил похвалата на лъва, а хиената само пострадала.

Ето защо и сега, ако погледнеш хиената, ще видиш, че има дълги косми на гърба. Така е, защото те са израснали върху одраното място.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.